

thek str. 72 a násl.; Dr. Mayr, Lehrbuch des bürgerl. Rechtes 1922, I. svazek, 2. kniha str. 604, Dr. Ehrenzweig: System des öst. allg. Privatrechtes 1923, I. díl, druhá část str. 517, Dr. Emil Svoboda: O věcných právech k cizí věci. 1925 str. 48, Neumann, Kommentar zur E. O. 1928 str. 687 pozn. 59 c).

Čís. 8910.

Proti usnesení rekursního soudu o poplatcích notáře jako soudního komisaře v pozůstalostním řízení, není dovolací rekurs přípustným. V takovém případě se nelze zabývat ani otázkou, zda první soud, jsa soudem jen dožádaným, byl příslušným k upravení útrat notáře.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1929, R I 253/29.)

Rekursní soud zvýšil odměnu notáře jako soudního komisaře v pozůstalostním řízení.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Předmětem dovolací stížnosti jest usnesení soudu rekursního, jímž byly na stížnost notáře jako soudního komisaře zvýšeny útraty upravené mu prvním soudem. Proti takovému rozhodnutí rekursního soudu jest podle druhého odstavce § 14 nesp. říz. v doslovu čl. X. novely ze dne 1. června 1914 čís. 118 ř. zák. další opravný prostředek nepřipustný. Že se tento zákonný předpis, vydaný za účelem úlevy soudům a zvláště nejvyššímu soudu, vztahuje také na útraty notáře jako soudního komisaře, plyne z toho, že zní zcela všeobecně a nerozeznává mezi jednotlivými druhy útrat, platí tedy o všech útratách, jichž zaplacení soud v nesporném řízení účastníkům ukládá. Pokud jde o otázku, zda byl první soud, jsa soudem jenom dožádaným, příslušným k upravení útrat notáře, jež pověřil provedením odhadu, či zda měl upravení jich vyhradit soudu pozůstalostnímu, jest i ona zasažena všeobecným ustanovením o nepřipustnosti dovolací stížnosti proti rozhodnutí o útratách, takže nemůže býti rovněž přezkoumávána. Dovolací rekurs jest v tomto směru nepřipustný také ještě z toho dalšího důvodu, že do usnesení prvního soudu, jímž si osobil právo, by sám určil poplatky svého soudního komisaře, nebyla podána stížnost uplatňující jeho nepřipustnost k upravení poplatků, takže v tomto směru vešlo jeho rozhodnutí již v moc práva.

Čís. 8911.

K vydobytí nároku na náhradu útrat, přisouzených po zahájení úpadku proti úpadci, nelze povolit exekuci proti úpadkové podstatě.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1929, R I 259/29.)

Návrhu vymáhající věřitelky proti úpadkové podstatě na povolení exekuce na movitosti k vydobytí útratové pohledávky soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé vymáhají mobilární exekuci na úpadkové podstatě zaplacení útrat dovolacího řízení 275 Kč, které jim byly přisouzeny rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 16. června 1928. K placení nebyla odsouzena úpadková podstata, nýbrž úpadce, jenž se dovolal z rozsudku odvolacího soudu již dne 8. září 1927, kdežto úpadkové řízení bylo zahájeno teprve dne 2. ledna 1928, když spisy rozepře byly již předloženy nejvyššímu soudu k rozhodnutí. Ani stěžovatelé ani správce úpadkové podstaty nenavrhli přerušení sporu podle § 7 konk. ř., spor nebyl ani z úřadu přerušen, správce úpadkové podstaty do něho nevstoupil. Naopak vymáhající věřitel sám v dovolacím rekursu uvádí, že správce podstaty pohledávku jeho popřel s poukazem na to, že dovolací řízení není skončeno. Zamítnutí exekučního návrhu rekursním soudem jest vyličeným stavem věci a zákonem ospravedlněno. Jak bylo vysloveno a podrobně odůvodněno v plenárním rozhodnutí ze dne 11. října 1927 čís. 7392 sb. n. s., není soudní výrok o útratách sporu povahy deklaratorní, nýbrž konstitutivní. Nárok na zaplacení útrat vzniká teprve přisouzením. Vymáhaný nárok stěžovatelů vznikl teprve rozhodnutím nejvyššího soudu již po zahájení úpadkového řízení, nenáleží proto k oněm pohledávkám za úpadcem, které podle §§ 1 (2) a 54 (1) konk. ř. mají býti zaplacený z úpadkové podstaty. Není však ani pohledávkou za podstatou podle § 46 konk. ř. Prohlášením úpadku odnímá se volnému nakládání úpadcovu veškeré jmění podrobené exekuci, které mu v oné době náleží nebo kterého nabude za úpadku (§ 1 (1) konk. ř.), a tuto úpadkovou podstatu určenou ku společnému uspokojení věřitelů, kterým příslušely při prohlášení úpadku majetkové právní nároky proti úpadci, zastupuje výhradně správce úpadkové podstaty. Spory, jichž účelem jest uplatnění neb zajistiti nároky na jmění náležející do úpadkové podstaty, nemohou býti po prohlášení úpadku proti úpadci ani zahájeny ani dále vedeny (§ 6 konk. ř.). Spory již zahájené se k vůli vstupu správce úpadkové podstaty přerušují (§ 7 konk. ř.). Avšak úpadce neztrácí procesní způsobilosti, podle §§ 6 (3) a 8 (3) konk. ř. může i po prohlášení úpadku býti sám stranou ve sporu, útraty jeho vlastních sporů nedotýkají se však úpadkové podstaty a mohou býti exekučně vymáhány jen na úpadci. U exekučních titulů vydaných za úpadku nutno proto rozeznávat podle toho, zda byly vydány proti úpadkové podstatě, zastoupené jejím správcem, či proti úpadci samému. Exekuci proti úpadkové podstatě lze podle §§ 7 a 9 ex. ř. povolit jenom podle oněch, ve kterých jest úpadková podstata označena za povinnou stranu. Poněvadž rozsudek nejvyššího soudu, na jehož základě stěžovatelé vedou exekuci, nezní proti úpadkové podstatě, nýbrž proti úpadci, není proti úpadkové podstatě exe-

kučním titulem, a nemohla býti navrhovaná exekuce povolena. Stěžovatelé mohli si vymoci přisudek útrat proti úpadkové podstatě návrhem na přerušení sporu a opětným jeho zahájením proti správci úpadkové podstaty, an při zkušebním roku jejich nárok neuznal. Zanedbavše tuto opatrnost, musí sami nésti nepříznivé následky.

Čís. 8912.

K příslušnosti exekučního soudu náleží i spor vymáhajícího věřitele s poddlužníkem o náhradu škody podle § 301 ex. ř., ježto učinil o zabavené pohledávce vědomě neúplně nebo nesprávné udaje.

K příslušnosti exekučního soudu náleží též spor, v němž se domáhá vymáhající věřitel na poddlužníku určení, že dlužník jest ve službách poddlužníka a že má důchod určité výše, chtěje takto získati podklad pro žalobu o náhradu škody podle § 301 ex. ř.

Předpis § 45 j. n. nepřichází tu v úvahu.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1929, R I 267/29.)

Žalobce zabavil k vydobytí své peněžité pohledávky dlužníkovu pohledávku z jeho služebního poměru u žalovaného poddlužníka a dal si ji přikázati k vybrání. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném určení, že mezi dlužníkem a žalovaným jest služební poměr a že z tohoto služebního poměru přísluší dlužníku příjem 12.000 Kč ročně. Žaloba byla zadána na s b o r o v é m s o u d ě, jenž vyhověl námitce věcné nepřislušnosti a žalobu odmítl, maje za to, že jest příslušným exekuční soud. R e k u r s n ě s o u d zamítl námitku věcné nepřislušnosti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle druhého odstavce § 17 ex. ř. přísluší soudu exekučnímu projednávat i rozhodovat všechny spory vzniklé za řízení exekučního a z něho, pokud v exekučním řádu není prohlášen jiný soud za příslušný. K příslušnosti exekučního soudu náleží tedy všechny spory, jichž výlučným důvodem jest exekuční řízení. K těmto sporům patří i spory vymáhajícího věřitele o náhradu škody, vymáhané na poddlužníku podle § 301 ex. ř. proto, že učinil o zabavené pohledávce vědomě neúplně nebo nesprávně udání, neboť i tu jde o spory, jež byly vyvolány výlučně exekučním řízením. Podle tvrzení žaloby byla žalobkyni proti Karlu K-ovi povolena exekuce zabavením a přikázáním dvou třetin důchodů, které má Karel K. u žalované firmy. Proti této firmě zamýšlí žalobkyně uplatniti náhradní nároky podle třetího odstavce § 301 ex. ř., tvrdíc, že údaje firmy v jejím prohlášení podle § 301 ex. ř. jsou nepravdivé, a nynější spor, — v němž se domáhá žalobkyně určení, že jest Karel K. ve službách žalované firmy (poddlužnice) a že jeho důchod na služném a na provisi činí ročně nejméně 12.000 Kč a že dosahoval této výše již dne 1. října 1925 — má právě býti přípravou pro spor